

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА “ Патріно проти України ”

(Заява №26907/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

29 січня 2006 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції.
Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Патріно проти України»

Європейський суд з прав людини (друга секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

- п. Ж.-П. Коста (Mr J.-P. COSTA), Голова,
  - п. І. Кабрал Баррето (Mr I. Cabral Barreto),
  - п. Р. Тюрмен (Mr R. TYRMEIN),
  - п. В. Буткевич (Mr V. Butkevych),
  - пані А. Мулароні (Mrs A. Mularoni),
  - пані Е. Фура-Сандстрьом (E. FURA-SANDSTRÖM)
  - п. Д. Поповіч (D. Popović), судді,
- та п. С. Найсміт (Mrs S. Naismith), *заступник Секретаря секції*,

після обговорення у нарадчій кімнаті 6 грудня 2005 року, виносить таке рішення, яке було прийняте цього дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 26907/03), поданою проти України до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянкою України пані Наталею Олександрівною Патріно (далі — заявниця) 8 липня 2003 року.
2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — пані В. Лутковською, Міністерство юстиції України.
3. 5 грудня 2003 року друга секція вирішила комунікувати заяву Уряду. Відповідно до пункту 3 статті 29 Суд вирішив, що питання прийнятності та суті скарги розглядатимуться разом.

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявниця народилась у 1947 році і проживає у місті Херсоні, Україна.
5. Рішенням від 25 квітня 2001 року Комсомольський районний суд м. Херсона задовольнив позов заявниці про стягнення заборгованості з заробітної платні з її колишнього працедавця — Центрального конструкторського бюро «Ізумруд» (підприємство державної форми власності). Суд присудив заявниці суму в розмірі 1248,62 грн1.
6. Рішенням Комсомольського райсуду м. Херсона від 25 грудня 2002 року був задоволений новий позов заявниці до її колишнього працедавця — конструкторського бюро «Ізумруд» — щодо виплати компенсації. Останнього було зобов'язано виплатити їй компенсацію.
7. Оскільки вищезгадані рішення не були виконані, заявниця звернулась до державної виконавчої служби, яка листом від 27 січня 2003 року поінформувала заявницю про те, що на банківські рахунки підприємства було накладено арешт і виявлено відсутність грошових коштів. До того ж цей лист містив посилання на Закон України № 2864-III «Про введення мораторію на примусову реалізацію майна» (набрав чинності 26 грудня 2001 року), який забороняє для виплати боргів продаж майна підприємств, 25 % і більше акцій яких належать державі.

8. У жовтні 2004 року заявниця поінформувала Суд про те, що 16 серпня 2004 року вона отримала всі суми, присуджені їй рішеннями, винесеними на її користь.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

9. Відповідне національне законодавство наведене у рішенні у справі «*Ромашов проти України*» (*Romachov c. Ukraine*) (заява № 67534/01, пп. 16-19, від 27 липня 2004 року).

ПРАВО

I. ЩОДО СТВЕРДЖУВАНОВОГО ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ

10. Заявниця скаржилась, що тривале виконання рішень, винесених на її користь, порушило її право на справедливий розгляд, який передбачений пунктом 1 статті 6 Конвенції, де передбачено таке:

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, який вирішить спір щодо його права обов'язків цивільного характеру».

A. Щодо прийнятності

11. Уряд зауважував, що заявниця не вичерпала національні засоби захисту, оскільки вона не оскаржувала в суді дії чи бездіяльність державної виконавчої служби, яка відповідає за виконання рішень, винесених на її користь, і не вимагала відшкодування моральної шкоди у зв'язку з цим.

12. Заявниця не погоджувалася з твердженнями Уряду.

13. Суд зазначає, що він уже відхилив такі ж аргументи Уряду в багатьох своїх рішеннях (див., наприклад, справу *Ромашова (Romachov)*, загадану вище, п. 31). Суд не вбачає підстав, за яких він міг би дійти іншого висновку у цій справі. Відповідно, Суд відхиляє попередні зауваження Уряду.

14. Суд вирішує, що ця заява не є повністю необґрунтованою в сенсі пункту 3 статті 35 Конвенції. Суд зазначає, крім того, що не встановлено жодної іншої підстави неприйнятності.

B. Щодо суті

15. У своїх зауваженнях Уряд надав такі ж аргументи, що й у справі *Ромашова*, намагаючись довести, що в цій справі не було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції (згадане рішення у справі *Ромашова (Romachov)*, п. 37).

16. Заявниця не погодилася з твердженнями Уряду.

17. Суд нагадує передусім, що державний орган не може довільно посилатись на брак коштів для оплати заборгованості, присудженої рішенням суду (див., серед інших посилок, рішення у справі «*Bourdov c. Russie*», заява № 59498/00, п. 35, ЄСПЛ 2002-III). Таким чином, відмовою протягом близько трьох років і чотирьох місяців та одного року і восьми місяців здійснити необхідні заходи для виконання остаточних судових рішень державні органи України частково позбавили положення пункту 1 статті 6 Конвенції його корисного ефекту.

18. Цього достатньо Суду, щоб зробити висновок про те, що в цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

II. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

19. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

20. Спочатку заявниця вимагала 1000 ЄВРО на відшкодування нематеріальної шкоди, а також виплату заборгованості за рішеннями, винесеними на її користь. Пізніше, поінформувавши Суд про те, що рішення були виконані, заявниця зазначила, що вона підтримує свої вимоги щодо відшкодування нематеріальної шкоди в сумі 1000 ЄВРО.

21. Уряд зазначив, що заявниця не обґрунтувала свої вимоги. Він зазначав, що констатація порушення пункту 1 статті 6 становитиме достатню справедливую сатисфакцію.

22. Ухвалюючи рішення на засадах справедливості, як цього вимагає стаття 41 Конвенції, Суд присуджує заявниці загалом на відшкодування нематеріальної шкоди суму в розмірі 1000 ЄВРО.

Б. Витрати на провадження в Суді

23. Заявниця не подала вимог з цього приводу.

В. Пеня

24. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки (le taux d'intérêt de la facilité de prêt marginal) Європейського центрального банку, до якої мають бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Визнає* заяву прийнятною;
2. *Вирішує*, що було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що:

(а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявниці 1000 ЄВРО (одну тисячу ЄВРО) на відшкодування нематеріальної шкоди плюс суму будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявниці, які мають бути конвертовані в українські гривні на день здійснення платежу;

(б) у випадку несплати чи несвоечасної сплати державою-відповідачем належної заявниці суми на неї нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці (le taux d'intérêt de la facilité de prêt marginal) Європейського центрального банку плюс три відсотки, з часу, коли закінчиться вищезгаданий тримісячний строк, і до моменту повного розрахунку.

Вчинено французькою мовою та повідомлено письмово 10 січня 2006 року відповідно до пунктів 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

С. НАЙСМІТ (Mrs S. Naismith)
Заступник Секретаря секції

Ж.-П. КОСТА (Mг J-P. COSTA)
Голова секції